

Hatvanéves az „angolmagyar” - boldog születésnapot, „hathárom”!

2013 november 25. Flag

Szöveg méret

Mentés

-
-
-

• [0](#)

Még nincs értékelve

Mérték

Hatvan évvel ezelőt a magyar labdarúgó-válogatott Londonban történelmi tettet hajtott végre: a legendás Wembleyben 6:3-ra nyert a verhetetlennek tartott, addig rendkívül magabiztos házigazda angol együttes ellen.

Ez az a mérkőzés, amelyet minden sportágkedvelő, de továbbmegyek, sportkedvelő magyar szurkolónak látnia kell – főként ezekben a vészterhes, kevés örömet hozó időszakban –, és mielőtt az a vád érhetne minket, hogy még mindig ezen a bravúros győzelmen lovagolunk, amely ráadásul nem is tétmeccsen született, mindjárt meg is magyarázzuk, hogy miért: mert ez önmagában m?remek!

Jó filmet, f?lbemászó zenét, egyedi festményt, bármilyen m?alkotást szívesen megnéz az ember nemegyszer, tízszer, ötször, százszor. Miért ne tenné ugyanezt egy futballmérk?zéssel? Ahányszor nézzük ugyanis, annyszor nyújt új élményt. Annyiszor vesz észre benne a néző más-más finomságot. És attól lesz igazi remekm?, hogy mindig talál benne említésre, kibeszélésre méltó apróságot, még úgy is, hogy a szóban forgó kilencven perct az eltelt hatvan évben úgyszólván atomjaira bontották, a góloktól kezdve a mieink forradalmi hadrendjéig bezárólag.

Jómagam t?k?n ülve, állva vártam a kollégáink, [Csillag Péter szerkesztésében megjelen? magazint](#), amely rengeteg színes pluszinformációval gazdagított. Életkoromból adódóan én is sokáig rege formában hallottam az 1953-as meccsr?l, gyerekként nem sokban különbözött számomra az élmény az egri vagy a nándorfehérvári vár véd?inek tetteit?l. Csak a „sportág” volt más. A kép csak évek múlva tisztult. Bár legszívesebben azonnal rávettem volna magam magára a mérk?zésre – korábban persze volt már hozzá szerencsém –, mégis a végére hagytam, ingyenként desszertnek. Kell?en „futballizgatott” hangulatba kerülve hozzá, el?készítettem neki a helyet.

Papírt és tollat ragadtam, próbáltam a korábbi, els? élményt valós statisztikai mutatókkal alátámasztani. Els?re, tíz éve ugyanis átengedtem magam a m?élvezetnek, hátrad?ltem, és gyönyörködtem a mieink játékában, a gy?zelemben. Mert ugye ezt már akkortájt is sz?ken mérték nekünk az utódok. Rengeteg futást láttam, mármint a londoni meccsen, amelyek km-ben mért hossza és intenzitása minden bizonnyal manapság is jónak számít a világban bárhol, bármely sorozatban vagy éppen tornán. Ezt bátran kijelenthetjük.

Ismertem a csapat kulcsembereinek el?- és utóéletét, az ? remek játékuk nem is lepett meg. Nem úgy a szürke eminenciásnak, zongoracipel?nek tartott Zakariás Józsefé. (? ugye amúgy az Aranycsapat egyetlen olyan tagja, aki az 1954-es, vesztes berni vb-dönt?t követ?en soha többé nem volt válogatott.) Az MTK fedezete korát messze megelőzve olyan szint? sz?r?játékot mutatott be, amellyel a modern futballban is érvényesülhetne. Nem csak a honi élvonalban...

De vissza a mérk?zéshez! Öt statisztikai mutatóban néztem meg a mez?nyjátékosok teljesítményét – Grosics

Gyula személyében a kapus itt is külön kasztot képviselt, ?t nehéz lett volna ebbe bevonni –, a közelharcos, brusztos szerelés volt az els?, az elfogott passz, blokkolt lövés, megakasztott támadás, taktikai fault a második. Ezek alapján elemeztem a véd?munkát, a fennmaradó három mutató (csel/passz/indítás) már a támadójátékra vonatkozott.

1. KÖZELHARCOS, BRUSZTOS SZERELÉS

A két fedezet ebben verhetetlennek bizonyult, a Bozsik, Zakariás páros dönt?en a 4:2-re megnyert els? félid?ben akasztott így meg számtalan angol akciót, fejenként 11-11-szer. A harmadik helyre érdekes módon visszavont centerünk, Hidegkuti Nándor került, akit okkal nevezhetünk középs? középpályásnak. Neki is 11 ilyen szerelése volt, nagyságrendileg annyi, mint a négy, csatársorba vezényelt társnak együttvéve (13).

2. ELFOGOTT PASSZ, BLOKKOLT LÖVÉS, MEGAKASZTOTT TÁMADÁS, TAKTIKAI FAULT

Ebben a mutatóban Bozsik József (37) és Lóránt Gyula (42) verhetetlenül bizonyult, el?bbi viszont többször a labdát is megjátszotta, és rengeteg mez?nymunkával segítette az ember nélkül futballozó, igazi klasszikus söpröget?nek hátralép? utóbbi munkáját. Aki aztán tényleg nem cifrázta, embereset rúgott a labdába, nem is volt abban hiba. Nem trükközött (két passz), nem cifrázta (két indításából az egyik rossz volt), „El a kaputól!” jelszóval játszotta végig a mérk?zést, tényleg sallangmentesen. A két széls?hátvéd, Buzánszky Jen? és Lantos Mihály egy szinten volt Zakariással, míg a két széls?nk kivételével a sz?résb?l az összeköt?k, Kocsis Sándor és Puskás Ferenc is jócskán kivették a részüket.

3. CSELEK

Cselekkel Puskás próbálkozott el?ször – végig váltakozó sikerrel tette, hat csele sikerült, másik hat meg nem –, rajta kívül a Hidegkuti, Kocsis páros mérte össze magát angol párjával. El?bbi 10/2-vel zárt, utóbbi 5/5-tel. Bozsik viszont 5/0-val! De mintha ezt a játékelemet ez a sziporkázó társaság elfelejtette volna erre a találkozóra – és ez minden bizonnyal nem véletlen. A bizonytalan kimenetel? cselek helyett a passzokat er?ltettük, nem bízunk technikánknak ebben a részében eléggé a kondícióra épít? angolok ellen. Mint a statisztika mutatja, nem volt alaptalan a félelmünk, és jól döntött a szakvezet?ség, hogy hasonlót kért a játékosoktól, akik aztán a pályán ezt meg is valósították.

4. PASSZOK

A magyar csapat kapitánya, Puskás Ferenc duplázott

Ebben a rubrikában szinte elköpött a tollbetét. Az öt támadónk 30-40 közötti passzánál az a legszembevethetőbb, hogy annak döntően nagy része sikeres volt, másrészt elvéve akadt abból alibi, labdatartós, oldal- vagy hátraadott. Jellemzően a már üres területre befutó társat játszották meg, méghozzá előre, az ellenfél kapuja felé, ami önmagában rengeteg labda nélküli futást feltételezett. (Ei is éggettük az energiánkat a 65–70. perc tájékára rendesen...) Kevéssel marad el ettől a mutatótól a Bozsik, Zakariás fedezetpár, akik 20 körül zártak, előbbi viszont nem hibázott, és utóbbi is csupán kétszer. A 22-ből! Három védőnk a cselek mellett – Buzánszky-nak van egy! – a passzokat sem értékelte, összesen van a triónak tizenegy, 10/1-es jó/rossz aránnyal.

5. INDÍTÁS

Ebben a többség felemásan teljesített, kivéve Hidegkúti és Puskást. Czibor Zoltánnak viszont kifejezetten nem sikerültek az indításai, bár szélsőként neki a beadásait is ebbe a kategóriába soroltuk. Amíg Budai László szélsőként a jobb oldalon szinte a vonaltól pár lépésre játszotta le a mérkőzést, addig a bal szélső Czibor nemegyszer tényleg fel és alakított ki védekezésben létszámfölényt a jobb oldalon, és szinte bal oldali középpályásként rendre besegített a mögötte védekező Lantosnak is. Mintha végig két Czibor lett volna a pályán, aztán tényleg mindenhol feltűnt, ahol elkelt a segítség.

És hogy mi a fentiek tanulsága? Sohasem hittem, hogy azért volt könnyű nyerni azon a ködös londoni estén, mert kocka alakú volt a labda, de a meccset látva ebben már biztos is lehettem. A „hathárom” valódi futball volt. Elképesztően sok mezt nyomonkövettem, fegyelmezett, összeszokott, döntően kivételes technikával megáldott magyar futballistáktól. Akik tökéletesen kontrollálták a történeteket, függetlenül magukat a 105 ezer nézőtől.

A második és a statisztikák miatt háromórásra nyúlt, kikockázott meccsémény után sok egyéb apróság is megmaradt persze. Például a két szabálytalannak ítélt bedobásunk – Budai és Lantos volt a két vétkes –, ami a mai futballban már fel sem tűnne. Játékvezetői tanfolyamon alighanem beugratós kérdés lehetne, hogy mi volt bennük a rossz. A találkozón nyoma sem volt a test test elleni harc során a kézimunkának, a karatemozdulatokkal tarkított szerelési kísérleteknek. Volt kemény belépés, többnyire ütemkéséssel adódóan. De amint birkózásba fordult a futball, máris harsant a játékvezetői síp. Ezért nem értette igazából senki, bár senki sem reklamált, ha mégis... Pedig akkor is férfiak játszották.

Bár hat gólt lőttünk, a többször ziccerbe kerülő Budai egy kis higgadsággal, Kocsis egy kis szerencséjével nemcsak feliratkozhatott volna a gólszerzők közé, hanem mesterhármassig is eljuthatott volna. És akkor a többiekre még nem is beszéltünk. Például Hidegkuti érvénytelenített negyedik góljáról, még 1:0-nál, az első félidőben. Óriási bírói hiba volt, egyetlen olyan momentuma sincs a magyar akciónak, amely a legelvakultabbak szerint is véleményes lehetett volna.

Akad viszont a mérkőzésnek egy olyan pillanata, amikor pufolhatott volna a Wembley közönsége, de nem tette meg. Két angol játékos maradt a magyar tizenhatosnál a második félidő elején, a labda már a félpályánál volt, nem a mi birtokunkban, amikor a holland játékvezető megállította a játékot. A labdafeldobás után pedig eszünkben sem volt visszaadni a megszerzett labdát, de ezt az angolok sem várták el. A közönség szemében az ápolás nem volt misztifikálva. A játékosok a fetregést, a szimulálást valószínű hírből sem ismerték. A sérülés miatt cserét kért Grosics viszont megmutatta magát a játékvezetőnél, mielőtt átadta a helyét Gellér Sándornak.

Apropó Leo Horn. A holland bíró nem egy magyar gól után elismerően veregette hátba a középkezdéshez felálló játékosainkat, mintegy együtt érezve, ünnepelve velük. Speciálisan nézőként kinek ne tetszett volna Puskás visszahúzó gólja, vagy Hidegkuti kapás lövése, amely szintén az angol kapuban kötött ki?

Mai szemmel nézve az is furcsa, hogy jobbról a jobblábás Budai, balról a ballábás Puskás adta be a magyar szögleteket. Hogy az egyik, igen veszélyes helyről elvégzett szabadrúgásunknál Zakariás állította le a labdát, amelynek már Puskás futott neki, de ő átugrotta. Az egyik angol bekk viszont már erre rástartolt, és alig három lépésre állt a bombát végül eleresztő Lantostól. Akinek a lövése után az eltalált angol a földön maradt, miként az ismétlést leadó Zakariási lökete után is. Tényleg kocka alakú lett volt a labda, és az élével kapták el?

Soroljam még? Nem. Inkább nézzék meg este, majd utána ezerszer. Ünnepeljünk együtt a magyar labdarúgás napján!

A „HATHÁROM” ÖSSZEFOGLALÓJA

nemzeti sport magazin

60. évforduló

hathárom

TÉNYEK, TITKOK, LEGENDÁK

895 Ft

Ringier MOVING MINDS

13005

9 771788 804036

+ ajándék DVD
az Anglia-Magyarország mérkőzés teljes kilencven percre

NSM: HATHÁROM – ÚJ TÖRTÉNETEK, FÉLTVE ?RZÖTT TITKOK

Már kapható az újságárusoknál a magyar futball leghíresebb gy?zelme, az 1953-as Anglia–Magyarország válogatott mérk?zés hatvanadik évfordulójára kiadott Nemzeti Sport Magazin, benne exkluzív interjúkkal, sohasem hallott történetekkel, nem utolsósorban ajándék DVD-vel a kilencven percre?!

Minek beszélünk hatvan év után is egy „barátságos sörmecsr”? Miként próbált Rákosi Mátyás kihátrálni a mérk?zés tervéb?l? Hogyan tudott kimondani egy perc alatt háromszáznál is több szót Szepesi György? Mi köze Hidegkuti Nándornak a párizsi kapualjban csókolózó párokhoz? Lehet-e a Népligetben londoni ködöt csinálni? Miért mondott köszönetet Puskás Ferencnek a csúnya visszahúzás cselével átvert Billy Wright? Mit mesélt nekünk az utolsó angol csapattag nottinghami otthonában? Valóban az Aranycsapat iránti tiszteletb?l játszott évekig piros-fehér-zöldben a Chelsea? Mit keres a hétéves mez?túri kisfiú táblát lobogtatva a vonatsínek mellett? Milyen titkokat ?riz a Lónyay utcai 6:3 borozó? Milyen sorsra jutott a londoni Puskás Pub? Leírta-e a Népsport a négygólos disszidens, Puskás nevét az 1960-as BEK-dönt? tudósításában? Számít-e Dzsudzsják Baláznak a magyar futballmúlt? Tíz válogatott játékos közül hány tudja elsorolni az Aranycsapat tagjait?

[Válaszok a „hathárom” magazinban!](#)

Ajánló
